

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2022r.

w sprawie **D. G. i J. L.**,

oskarżonych z art. 305 ust. 1 i 3 ust. z dnia 30 czerwca 2000 r Prawo własności przemysłowej w zb. z art.116 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych,

skarg wniesionych przez obrońców oskarżonych,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.,

z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...),

uchylającego wyroku Sądu Rejonowego w S.,

z dnia 19 stycznia 2021 r., sygn. akt II K (...) i przekazującego sprawę do

ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargi obrońców oskarżonych;

2. obciążyć oskarżonych D. G. i J. L. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

1. D. G. został oskarżony o to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie później niż w dniu 19 września 2019 r., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą „C.” w S. przy ul. P. dokonywał obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towaru w postaci 274 szt. opakowań z zabawkami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, czym działał na szkodę firmy M.(szkoda na kwotę

920 000 zł) oraz towaru w postaci 4 szt. opakowań z zabawkami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, czym działał na szkodę firmy S. powodując szkodę na kwotę 480 zł oraz tym samym rozpowszechnił utwór lub jego opracowanie chronione na gruncie prawa autorskiego na rzecz powyższych firm bez ich zgody, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu i dopuścił się przestępstwa w stosunku do towaru znacznej wartości, tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 116 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

2. J. L. został oskarżony o to, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie później niż w dniu 23 września 2019 r., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą „A.” w miejscowości R. dokonywał obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towaru w postaci 274 szt. opakowań z zabawkami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, czym działał na szkodę Firmy M. (szkoda na kwotę 920 000 zł) oraz towaru w postaci 1905 szt. słuchawek bezprzewodowych oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, czym działał na szkodę firmy A. (szkoda na kwotę 952 500 zł), tym samym rozpowszechnił utwór lub jego opracowanie chronione na gruncie prawa autorskiego na rzecz powyższych firm bez ich zgody, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu i dopuścił się przestępstwa w stosunku do towaru o znacznej wartości, tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 116 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Sąd Rejonowy w S., po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 19 stycznia 2021 r, sygn. akt II K (...), na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., przy eliminacji z opisu czynów wartości podanych szkód, a także ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynów obu oskarżonych jest znikoma, postępowanie karne przeciwko D. G. i J. L. umorzył.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w całości na niekorzyść obu oskarżonych. Zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające wpływ na jego treść, wniósł o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu skarg wniesionych przez obrońców oskarżonych, wyrokiem z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt I KS (...) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy w S., rozpoznając ponownie apelację prokuratora, wyrokiem z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonych D. G. i J. L. wnieśli skargi na to rozstrzygnięcie, któremu postawili identycznie brzmiące zarzuty, które dodatkowo są tożsame z zarzutami stawianymi wyrokowi Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 kwietnia 2021 r., a to:

„naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w rzeczywistości nie wystąpiła żadna przesłanka do wydania takiego orzeczenia, a w szczególności nie zaszedł żaden z wypadków określonych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., tj. art. 439 § 1 k.p.k., reguła *ne peius*, ani nie istnieją podstawy do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości na nowo”.

Stawiając taki zarzut, obrońcy wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W złożonych odpowiedziach na skargi, prokurator Prokuratury Rejonowej w S., wniósł o ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi obrońców D. G. i J. L. nie są zasadne, gdyż skarżący nie wykazali, że wydanie, na etapie postępowania odwoławczego, orzeczenia kasatoryjnego naruszyło art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. Przepis ten zawiera przesłanki uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne

przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. wyraźnie wskazuje, jakimi powodami kierował się ten Sąd wydając zaskarżone skargami orzeczenie. Sąd odwoławczy szeroko odniósł się do błędów w rozumowaniu i ocenie dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy w S. wskazując, że niezasadnie Sąd ten wyeliminował z opisu czynów wartości podanych szkód, a także błędnie ustalił, iż społeczna szkodliwość czynów obu oskarżonych jest znikoma, a więc brak było podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Sąd odwoławczy po ocenie materiału dowodowego doszedł do wniosku, iż dokonane w oparciu o nie ustalenia faktyczne dają podstawę do wydania wyroku skazującego.

Trafny więc jest wniosek, iż w układzie procesowym jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, Sąd odwoławczy nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k., co zostało podkreślone w uzasadnieniu zaskarżonego skargą wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

